

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

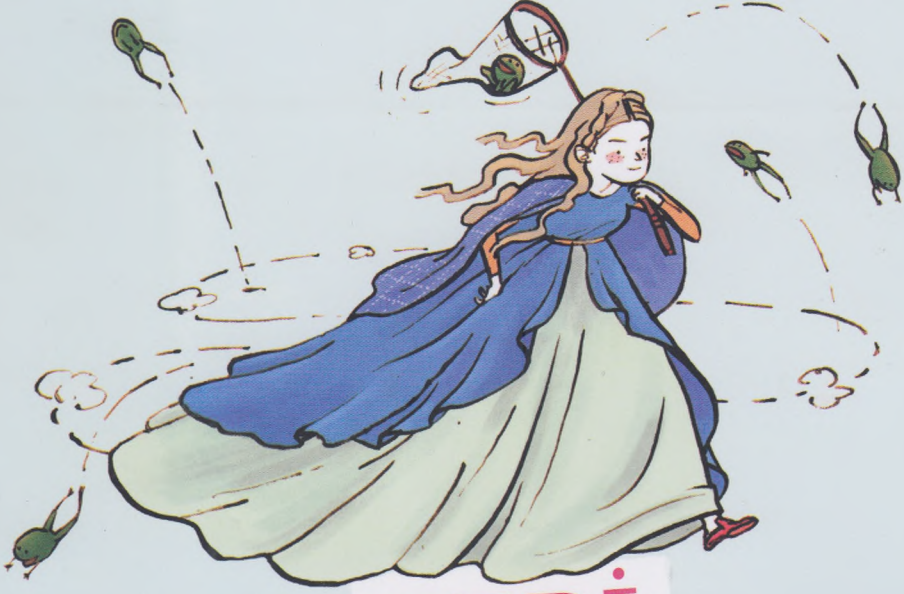
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHERI RADFORD
RESİMLEYEN: QIN LENG

BU SENİN BİLDİĞİN



PERİ

MASALLARINDAN

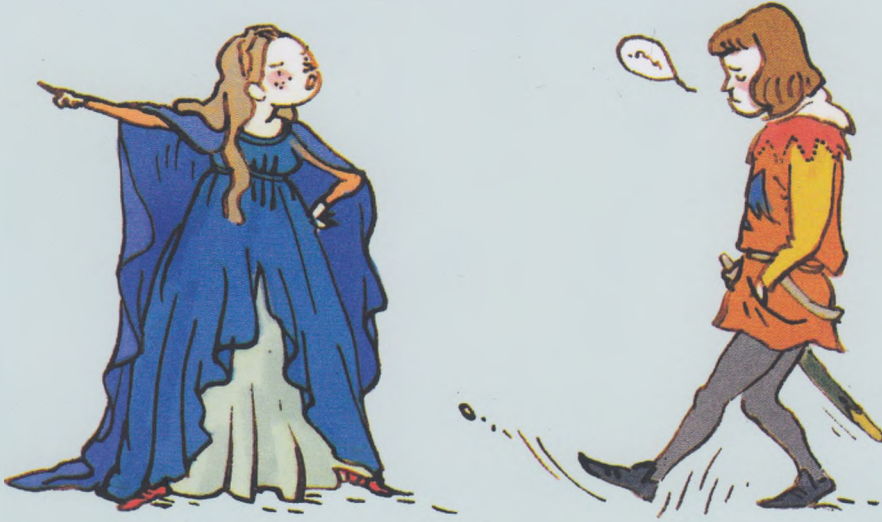
DEĞİL

ÇEVİRİ: ARZU KARACANLAR

güldünya
YAYINLARI

Herkesein çok güzel,
çok iyi, çok mutlu ya da
çok çirkin, çok kötü olduğu
peri masallarından bıkmadınız mı?..

Eğer bıktım usandım diyorsanız
bu kitap tam size göre. Prenses
Candi'nin başına gelenler, özgür
büyümek veya hayatını bir masal
olarak gözden geçirmek isteyen
her yaştan kız için...



güldünya
YAYINLARI



WAAK!



Cliek



Bu kitabı

adıyorum...

(Şöyle havalı bir isim yazın olur mu?
Ben biraz meşgulüm)



BU SENİN BİLDİĞİN
PERİ
MASALLARINDAN
DEĞİL



yazan SHERI RADFORD
resimleyen QIN LENG

Çeviri: Arzu Karacanlar

güldünya
YAYINLARI

*Paul'e. Seni bulana kadar
bir sürü kurbağa öptüm.*

—SR

*Kendini Candi'de bulacak
canım kız kardeşim Lian'a.*

—QL



Bu Senin Bildiğin Peri Masallarından Değil

Yazan: SHERI RADFORD

Resimleyen: QIN LENG

© Güldünya Yayınları 2016

Kitabın telif hakları Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.

*Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yasal izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.*

1. Basım Kasım 2016, İstanbul

ISBN 978-605-83930-8-0

Çeviri: Arzu Karacanlar

Redaksiyon: Ayşe Düzkan

Türkçe baskı uygulama: Mine Özalp

Baskı: Ceylan Matbaası

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Baha İş Merkezi

No: 87/317-18-19 / Zeytinburnu - İstanbul

Sertifika No: 23352

güldünya
YAYINLARI

Güldünya Yayınları

Kadın Kültür ve İletişim Vakfı İktisadi İşletmesi

Katip Mustafa Çelebi Mahallesi, Tel Sokak

No: 20/3 - Beyoğlu - İstanbul

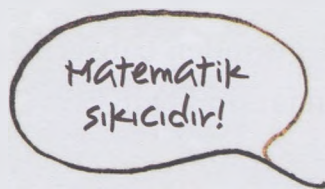
www.guldunyayayinlari.com

editor@guldunyayayinlari.com

Sertifika No: 30339

İÇİNDEKİLER

I.	^{TABİİ Kİ!} Giriş.....	6
II.	Canavar Avı	16
III.	Kurbağa Öpücüğü	27
IV.	Hastalanma	37
V.	Sihir Arayışı.....	41
VI.	Yarışma	49
VII.	İyilik Perisi	52
VIII.	^(AMATPDM OLARAK DEĞİLİ) Neredeyse Son	58
IX.	Son.....	60



I. GİRİŞ

TABİİ Kİ!

Bir zamanlar Candi adında bir prenses vardı. Bir kere, Candi sıradan bir prenses değildi. Çok fazla güzeldi ve aynı zamanda çok fazla akıllıydı. Yani, en azından akıllıydı. Bak, bütünüyle aptal değildi demek istiyorum. Tamam mı?

Candi en azından yaşlı bir prensin, hele de (tabii ki kral olan) babasının onun için seçtiği herhangi bir şeyin ona uygun olmadığını bilecek kadar akıllıydı. Babası prens seçmekten ne anlardı ki? Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Candi'nin annesini, kraliçeyi bile o seçmemişti. Büyücü ile yüksek bahisli poker oynarken önce saatini, ardından, uzaklarda bir yerdeki bataklık bir araziye, çok güzel bir ipek şortu ve bütün öküzlerini kaybettikten sonra kraliçeyi kazanmıştı. Ne yazık ki, Candi doğduktan hemen sonra kindar büyücü kraliçeyi büyük bir turşuya dönüştürdü. Kral, kraliçesini bir kilerde tutuyor ama kraliçe turşu olduğu için artık kimseyle arkadaşlık edemiyordu.

Büyücü krala da onu biraz şey, nasıl desem, salak yapan bir büyü yaptı. Herkes kraldaki bu değişimden bahsetmeyecek kadar nazikti ama hepsi durumun farkındaydı; yani Can-





di dışında herkes. Candi dünyaya gelir gelmez kral da, nasıl desem biraz şapşal olmuştu ama Candi onu hep sevdi. Ancak sevmesi ona bir prens seçmekte güvendiği anlamına gelmiyordu. Kral giyeceği kıyafeti bile kendi seçmemişti, kaldı ki kızının hayatı boyunca âşık olacağı, değer vereceği, falan filan yapacağı prensi seçmek umrunda olmazdı. Kral kıyafet seçmek, yemek pişirmek ve savaş açmak gibi sıkıcı işler için binlerce (ya da onlarca, her neyse işte) hizmetkâra bağlıydı. Kelebek koleksiyonu zamanının büyük bir bölümünü alıyordu ama Candi artık (bir hizmetkârın sözüne bakılırsa) on dokuz yaşına geldiğine göre ona bir koca bulmanın zamanı geldiğine karar vermişti.

“Konuşmamız gerek, kızım,” diye bir açıklama yaptı bir gün. Adını hatırlayamadığı zaman ona, “Kızım” derdi. Bir seferinde ona “şeker helvası” başka bir kez de “hünnap pestili” diye seslendiği de olmuştu ama neyse ki Candi bu sözlerin sevgi sözleri olduğunu sanıyordu. (Bi dakika, Candi akıllıdır dedim, bir dahidir demedim. Tamam mı?)

“Buyrun, Baba,” diye yanıt verdi Candi elindeki matematik kitabını bırakarak. Matematiğin mantığını rahatlatıcı bulurdu.

“Evlenme çağı geldi,” dedi kral.

“Peki,” dedi Candi. (Hatırlayın, “bir zamanlar” demiştik, bu uzun zaman önce demektir. İnsanların ana babalarının dediklerine uymak, çok genç yaşta evlenmek ve yatmadan önce brüksel lahanası atıştırmak gibi aptalca şeyler yaptıkları zamanlardı.) Candi, üç uzun gün boyunca babasının söylediği üzerine düşündü ve sonunda epey kızgın ve kafası karışmış halde babasının karşısına çıktı.

“Baba, kafam karıştı,” dedi.

“Neden, eee, Kızım?” diye sordu kral elindeki üzerinde çalıştığı güzel pembe ve mavi kelekleri bir yana bırakarak.

Candi, “Söylediklerin bana mantıklı gelmiyor. Bir prens yokken nasıl evlenirim? Evlenmek için iki kişi gereklidir, değil mi?” diye sordu.

Kral kafasını salladı ve bir milyonuncu kez (en azından yüzüncü kez) neden bir köpeği, ona terliklerini ve piposunu getirecek şöyle güzel bir İspanyol cocker olacağına bir kızı olduğuna hayıflandı. (Eğer pipo içseydi, yani.) Kızının ona getirdiği tek şey sol ayağının altında hissettiği hafif bir krampla birlikte bastıran başağrısıydı. Bu kramp için Candi’yi suçlamak haksızlıktı ama kral bu gerçeğe aldırmayıp onu suçlamaya devam etti.

“Sana bir prens bulurum sen de ondan sonra evlenirsin,” diye açıkladı kral en sabırlı ve sevgi dolu baba sesi olduğunu düşündüğü bir tonda.

Candi bir üç gün daha babasının söyledikleri üzerine düşündü ve sonunda epey kızgın ve üzgün bir halde babasının karşısına çıktı.

“Baba, kafam yine karıştı.”

“Yine mi, benim küçük, eee, Jelibonum?”

“Evet, neden bana bir prens bulman gerekiyor? Neden ben kendim bulamıyorum?”

“Ama bu geleneklere aykırı.”

“Ne olmuş?”

Kralın bir dakika boyunca dili tutuldu. “Yani, gelenek gelenektir,” dedi sonunda, bu parlak mantıksal çıkarımının kızını etkilemesini umarak, böylece üzerinde çalıştığı güzel yeşil ve sarı keleklerine dönebilecekti.

“Yani?”

Kral yine sessizliğe büründü.

“Eğer bu sıkıcı evlilik kurumuna girmek zorundaysam en azından müstakbel turşumu kendim seçmek istiyorum,” dedi Candi.

“Bütün karı kocalar turşuya dönüşmez, benim küçük Çi-kolata parçam.”

Bu Candi için yeni bir bilgiydi. “Yani,” dedi yavaşça, “insanlar evlenir ve insan olarak kalırlar mı demek istiyorsun?”

“Evet.”

Candi’nin yüzünde şaşkın bir ifade belirdi, “O zaman, evlendiğim adamla MI yaşamak zorundayım?”

“Sonsuza dek.”

Şaşkınlık ifadesi Candi’nin yüzüne yapışmış gibiydi. “Ve o turşuya dönüşmez mi?”

“Muhtemelen hayır.”

Candi birkaç dakika bu yeni bilgi üzerine kafa patlattıktan sonra bir karar verdi. “Öyleyse kesinlikle prensimi, kocamı, turşu olmayan birini kendim bulmak istiyorum.”

Kral önündeki yeşil ve sarı keleklerine özlemle baktı ve bütün gücüyle kızının gidip şey yapmasını, şu anda yaptığından başka ne olursa, işte onu yapmasını diledi. Eğer kızına kendi kocasını bulması için izin verirse, bu onu bir süreliğine oyalyabilir böylece o da sevgili kelekleriyle daha çok zaman geçirebilirdi.

“Bir karar verdim,” diye bildirdi, asil, bir krala yakışır olduğunu umduğu bir sesle. “Bu geleneği bozuyorum ve senin kendi kocanı bulmana izin veriyorum.”

Candi kollarını babasının boynuna doladı. “Teşekkür ederim!” diye haykırdı.

Kral kızına gülümsedi ve kendini onun kollarından kurtararak kelebeklerine döndü.

“Bu çok güzel bir sarı ve yeşil kelebek, Baba. Adı ne?”

“Bir sarı ve yeşil kelebek, tabii ki...”

“Ne kadar mantıklı.”

Candi hızla odasına koşarken bu ilgi çekici bilgi kırıntısını dikkatle kafasına kaydetti. Bir prens bulma işi onu öyle heyecanlandırmıştı ki her gün yaptığı üç dört saatlik matematiksel denklemlerle çalışma işini es geçti. Onun yerine hemen şu koca-bulma işi üzerinde çalışmaya karar verdi. Bu kararı, bir koca aramakla ya da bulduğunda onunla ne yapacağı hakkında hiçbir şey bilmediğini fark ettiğinde vermişti.

Candi'nin babası bir kocaydı, peki bütün gün ne yapardı? Güzel kelebeklere bakar ve eğer şansı yaver gider de aşçı ortalarda değilse gizlice bir parça çikolatalı kurabiye hamuru almak için mutfağa süzülürdü. Hepsi bu. Eğer bütün kocalar aynıysa, Candi hepsinin çok sıkıcı olduklarına karar verdi. Babasına kocaların başka bir amacı olup olmadığını sormak istedi ama babası bütün o kelebekleriyle ve kurabiye hamuruyla meşgul bir adamdı bu yüzden onu rahatsız etmek istemedi.

Şimdi anne-kızın konuşmasının vaktiydi. Daha önce hiç yapmamıştı ama matematikten bıktığında okuduğu romanlarda hep böyle yaparlardı. Kilere gidip annesini buldu.

“Anne,” dedi, “Bir koca bulmam gerek ama ne arayacağımı bilmiyorum.”

Annesi, büyük bir turşu olarak, bir şey demedi. Candi yeniden denedi.

“Ömür boyu birlikte yaşayacağım bir adam nasıl olmalı? Ve böyle bir adamı nerede bulabilirim?”



Candi'nin annesi sadece durdu, yani turşular ne yaparsa onu (kıınıldamamak ve yeşil olmak dışında hiçbir şey) yapmaya devam etti.

“Turşu, kavanozdaki turşu, buralarda ya da uzaklarda bir koca nasıl bulurum?”

Hâlâ hiçbir şey yoktu. Candi hayal kırıklığına uğramıştı. “Çok hayal kırıklığına uğradım!” dedi annesine, odasına dönmeyen önce. Yatağına oturdu ve ilham gelmesini bekledi.

Üç gün sonra, geldi. Candi koşabildiğı kadar hızla koşarak tavanarasına gitti ve bir kutuyu aramaya koyuldu.

Bulması biraz zaman almıştı (şatoların büyük tavanaraları olur, bilirsiniz) ama yine de buldu. Kutu, “Candi'nin Çocukluğundan Kalanlar” diye etiketlenmişti.





Kutuyu yırtarak açtı ve sonunda kocaman bir peri masalı kitabını bulana dek karıştırdı. Kitabı açtı ve okumaya başladı. Dört buçuk saat sonra zafer kazanmış gibi, kitabı güm diye kapattı.

“Nasıl koca bulacağımı hesapladım,” diye bağıırıyordu merdivenlerden koşarken. Bir parça kağıt bulup koca bulmanın dört yolunu yazdı. Listeyi, her sabah uyandığında görebilmek için duvarına raptetti. Hemen bir numaralı yöntemle başlamaya karar vermişti.

“Tüm prensleri bir ejderha ya da devi doğramaya gönderin,” Candi listeden okuyordu. “Kim başarırsa onda kesinlikle koca kumaşı vardır. Onu alabilirsiniz.”

II. CANAVAR AVI

BÜTÜN
PRENSLERİN
DİKATİNE!

İNANILMAZ
ÖNEMLİ
BİR DUYURU İÇİN
YARIN SAAT 9'DA
SARAYDA OLUN

Candi onlarca parlak renkli afiş hazırlamıştı. Afişleri şehrin dört bir yanına astıktan sonra planını anlatmak için babasına gitti. Onu mutfakta, parmağı çikolata parçalı kurabiye hamuru kâsesinin içinde buldu.

“Baba! Öyle heyecanlıyım ki!” diye bağırdı.

“A, peki, merhaba, Kızım. Ben de tam, eee, akşam yemeği hazırlıklarını denetliyordum,” dedi kral gerginlik içinde, kurabiye hamuruna bulanmış parmağını arkasında saklıyordu.





“Koca bulmanın yollarını öğrendim.”

“Harika bir haber, tam anlamıyla olağanüstü. Hadi, şimdi git,” dedi kral, kurabiye hamuruna bakarken dudaklarını yalayarak.

“Afişleri şehrin her yerine yapıştırdım—”

“Müthiş, müthiş!” diyerek sözünü kesti kral. Polisler de bir suçluyu ararken afişlerini asar. Eminim bir koca bulursun. Hadi şimdi koş, benim küçük Jelibonum.”

“Anlamıyorsun,” dedi Candi ama kral dinlemiyordu. Özlemle kurabiye hamuru kâsesine gözünü dikmişti. Candi içini çekti ve babasını önemli işiyle başbaşa bırakarak, Olağanüstü Önemli Duyuru’sunda söyleyeceklerini planlamak üzere odasına döndü.

Ertesi sabah, ülkedeki bütün prensler şatonun önünde toplanmıştı.

“Benim sevgili prenslerim,” diye başladı Candi. “Evlenme vaktim geldi ve içinizden biriyle evlenmek zorundayım.”

Prensler daireler çizerek koşmaya, birbirlerinin sırtına şaplaklar atmaya, koltukaltlarından ses çıkararak baykuş gibi ulumaya başlamıştı.

“Kim önce bir ejderha ya da canavar doğarsa, o kocam olacak,” diye devam etti Candi. Prensler sessizleşti.

“Delirdin mi?” diye bağırdı biri sonunda.

“Kulağa tehlikeli geliyor,” dedi bir başkası.

“Bunun ne olduğunu sanıyorsun, peri masalı mı?”

“Git, kendin öldür, hanımefendi!”

“Buralarda Allah’ın belası bir canavar nasıl bulabiliriz ki?”

Prenslerin içinde azıcık tırsak olanları ağlamaya başladı. Candi kontrolü ele almak için bir şeyler yapması gerektiğini görebiliyordu.

“Kocama bir çanta dolusu altın da vereceğim; ne kadar taşıyabilirse!” diye bağırdı. Bu duyuru açgözlü prenslerin ilgisini çekmişti, birkaç canavar öldürmek üzere yola koyuldular.

Candi odasına döndü ve beklemeye koyuldu. Üç gün boyunca hiçbir şey olmayınca sıkılmaya başladı. Yeni bir matematik problemleri kitabı çıkardı ve çözmeye koyuldu. Problemleri çözmek kafasındaki karmaşayı yatıştırdı.

Üç gün daha geçtikten sonra, koca bulmanın bir numaralı yöntemi hakkında bütün umutlarını kaybetmişken şatonun dışında büyük bir velvele koptu. Candi ne olduğunu görmek için dışarı koştu. Toplanan binlerce insanın (şey, yani onlarca, her neyse) arasından zar zor ilerledi ve ortalarına geldiğinde bir adet ölü dev, iki adet ölü ejderha ve üç adet canlı prens gördü. Ateşli bir tartışmaya tutuşmuş olan prensler, Prenses Candi’yi görür görmez yerlere eğildi.

“Benim çok sevgili Prensesim, aşkım, müstakbel karım,” dedi ilk prens.

“O benim karım olacak, adamım!” diye bağırdı ikinci prens, ilkinin çekiştirerek.

“Geri basın Romeolar! O benim!” diye haykırdı üçüncüsü diğer ikisini iterek.

Burada ne halt ediyorsunuz?” diye bağırdı Candi hepsinin sesini bastırarak.

“Bu ejderhayı ben öldürdüm, işte burada,” dedi birinci prens, iki ejderhadan büyük olanı gösteriyordu, “o yüzden, kocan ben olacağım ve—”

“Hey! Buradaki ejderhayı ben öldürdüm,” diye onun sözünü kesti ikinci prens, iki ejderhadan küçük olanı gösteriyordu, “bu yüzden kocan olacağım ve—”

“Ama bu canavarı ben öldürdüm,” diyerek birincinin sözünü kesenin sözünü kesti üçüncü prens, “bu yüzden senin müstakbel kocan asıl benim.”

Candi kafasını salladı.

“Bütün bunlar benim için çok karışık,” dedi. “İzin verin biraz düşünüp ne yapacağımı bulayım.” Uzun bir süre boyunca kendini zorlayarak düşündü. Okuduğu bütün peri masalları aklından geldi geçti

ama pek bir yardımları olmadı.

İşte burada!



Babasının zor durumlarla baş etmesi için ona öğrettiği şeyleri hatırlamaya çalıştı, sonra babasının ona hiçbir durumla ilgili hiçbir şey öğretmediğini fark etti. Bebekken oynadığı küçük, yumuşak pelüş tavşanını düşündü. Düşüncelerinin başı boş dolandığını fark edince önündeki probleme geri dönmek zorunda kaldı.

Candi büyük ejderhaya doğru yürüdü.

“Bu yarattığı sen mi doğradın?” diye birinci prens sordu.

“Evet.”

Candi ejderhanın başına dokundu ve hemen elini geri çekti. Parmaklarını eteğine sildi.

“Bu ejderha gerçek değil,” dedi. Birinci prens ellerini cebine sokup ayağıyla yerdeki taşları tekmelemeye başlamıştı.

“Şey, tabii ki gerçek,” dedi alçak bir sesle.

“Değil. Balmumundan yapılmış.”

“Hayır, gerçek,” dedi prens, sesi zor duyuluyordu.

“Bak, güneş kenarlarını eritiyor,” dedi Candi.

“Hadi onu mum yapalım,” diye kalabalıktan biri bağırdı. Dakikalar içinde balmumundan ejderha minik parçalara ayrılarak götürülmüştü.

“Sanırım artık gitmeliyim,” dedi birinci prens, süzülerek uzaklaşırken.



Candi küçük ejderhaya yaklaşmaya başlamıştı ki ikinci prens onu durdurdu.

“O kadar yakından bakmak istemezsin,” dedi.

“Nedenmiş?” diye sordu Candi.

“Çünkü, eee, ölü ejderhalar eee, kötü kokmaya başlar ve ben senin eee, kötü kokan hiçbir şeyi şey koklamanı istemem,” diye yanıt verdi.

“Yakından görmek istediğime eminim,” diye yanıt verdi Candi kesin bir şekilde.

Ejderhanın yanına geldi ve elini hayvanın üzerine koydu.

“Bu bir ejderha değil ki!”

“Aa, tabii ki öyle,” dedi ikinci prens.

“Öyleyse elim neden yeşil?” diye sordu Candi bu sefer de yemyeşil olmuş elini kaldırarak. “Hiç belli olmuyor. Ne bu gerçekten?”

“Bir ejderha!” diye ısrar etti ikinci prens.

Candi ejderhanın kafasına dokundu.

“Bu bir kauçuk maske!” diye haykırdı.

“Ah, hayır, değil,” dedi ikinci prens.

“Bu, senin başına bir maske geçirip yeşile boyadığın uyuyan bir inek,” dedi Candi.



Rezil olan ikinci prens uyuyan yeşil ineği arkasında bırakarak kalabalığın içinde gözden kayboldu. İnek horlamaya başlamıştı.

Candi tırnaklarını yemekte olan üçüncü prense döndü.

“Bu devi sen mi öldürdün?” diye sordu.

“Tabii ki öyle,” diye yanıtladı üçüncü prens, bakışlarını ayakkabılarına dikmişti. Candi deve yaklaştı ve parmaklarını üzerinde gezdirdi. Elini kontrol etti, elleri ne balmumuna ne de yeşil bir boyaya bulanmıştı.

“Bu, bütün bir şehrin insanlarını korkutan, uğursuz bir dev miydi?” diye sordu.

“Aaa, evet,” dedi üçüncü prens. Hâlâ doğrudan onun yüzüne bakmıyor olması Candi’yi şüphelendiriyordu.

“Büyük bir mücadele mi oldu?” diye devam etti.

Prensin çenesi titremeye başlamıştı. “Evet,” diye fısıldadı.

“Bu devi öldürmedin, değil mi?” diye sordu Candi. Prensin gözyaşları kocaman damlalar halinde yanaklarından dökülüyordu. “Değil mi?” diye tekrarladı Candi.

“Tamam, tamam, itiraf ediyorum! Onu öldürmedim. Ölü rolü yapması için ona rüşvet verdim.” Üçüncü prens, tek gözünü açıp olayı izleyenlere bir baktıktan sonra ölü rolü yapmaya devam eden devi arkasında bırakarak kalabalığın içine karışmıştı.

Candi çok fazla, inanılmaz, muazzam derecede hayal kırıklığına uğramıştı.

“Aaaaaaah!” diye bağırdı. Düşüncelerini anlamlı sözlerle ifade edemeyecek kadar sinirliydi. Şatoya giden yoldan yavaşça geri döndü. Tam odasına giden merdivenleri çıkmak üzereydi ki babası belirdi.



“Baba, planım işe yaramadı,” dedi. Gözyaşlarının süzülme-ye başlayacağını hissediyordu, onları tutmak için gözlerini kırptırdı.

“Bu dehşet verici, şey, gerçekten dehşet verici.” Kral uzaklaşmaya başlamıştı ama Candi onu kolundan yakaladı.

“Bir de uğraşmam gereken yeşil bir ineğim oldu,” diye ekledi dertli bir halde.

“Harika, harika,” dedi kral, kolunun üzerindeki elini patpatlayarak. “Eminim, iyi olacaksın.”

Candi odasına gitti ve yatağına oturdu. Duvara astığı listeyi fark edince yeniden umutlandı.

Listedeki ikinci maddeyi okudu.



III. KURBAĞA ÖPÜCÜĞÜ

Ertesi sabah Candi, bir kurbağa bulmak üzere işe koyuldu. Sonunda bir bataklık bulana dek, üç saat boyunca krallığı baştan ayağa dolandı. Bataklığın pek de hoş olmayacağını tahmin ediyordu ama bu kadar kötü kokulu, iğrenç ve şey, pislik dolu olmasını beklemiyordu. Botlarını yanına almış olmayı ve yerlere kadar uzanan elbisesinin yerine biraz daha pratik bir şeyler giymiş olmayı diledi ama bunun için çok geçti.

Candi'nin bir kurbağanın nasıl bulunacağıyla ilgili hiçbir fikri yoktu, nasıl yakalanacağıyla ilgiliyse daha da yoktu. "Gel, kurbağacık, kurbağacık," diye seslendi birkaç kez, sonra da ıslık çaldı ama kurbağalar görünmedi. "Şuii, şuii" diye seslendi.



Çalılıkların arasından çıkan birkaç yabani domuz oldu ama hiç kurbağa yoktu. "Vrak, vrak," diye seslendi.

Bir kurbağa görüldü.

"Sen gördüğüm en güzel kurbağasın," diye bildirdi Candi.

Aynı zamanda şimdiye dek gördüğü ilk gerçek kurbağaydı da ama bu Candi'yi onun dünyadaki en güzel kurbağa olduğunu düşünmekten vazgeçirmedi.

"Vrak," dedi kurbağa neşeyle, bir koca olarak değerlendirildiğinden habersizdi.

"Buraya gel kurbağacık," dedi Candi sevgiyle.

Kurbağa sadece kocaman, patlak gözleriyle uyuşuk uyuşuk bakıyordu.

Candi kurbağayı yakalamaya çalıştı ama kurbağa bir sıçrayışta kaçtı. Kurbağanın üzerine boylu boyunca atladı ama o yine bir sıçrayışta kurtuldu. Candi kendini yüzükoyun bataklıkta bulmuştu. Ayağa kalktı ve yan yan kurbağaya bakarak saçlarındaki pisliği silkeledi. Kurbağa da ona bakıyordu.

Candi kurbağa yakalamak için daha ciddi bazı araçların gerektiğini fark etmişti, bu yüzden şatoya geri döndü. Bu ciddi kurbağa-yakalama araçlarının ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu eksikliğin onu durdurmasına izin vermedi.





Bataklık çamuru attığı her adımda ayak parmaklarının arasından sızıyordu. Berbat bir duyguydu. Büyük, sığ, fındık yağıyla dolu bir çömlekte çıplak ayakla yürümek gibi diye düşündü.

Şatoya döner dönmez uzun bir banyo yaptı ve bütün gücüyle bataklık çamurunun inanılmaz derecede kötü kokmuyor olmasını diledi. Bu dilek hiçbir şeyi düzeltmedi ama kendini daha iyi hissetmesini sağladı. Banyodan daha mutlu bir ruh haliyle ve hissedilir derecede daha az kokarak çıkmıştı.

Ertesi sabah Candi kurbağa-yakalama işine tamamen hazırlıklı bir halde yine bataklığa doğru yola koyuldu. Lastik çizme giymişti, elinde de bir ağ taşıyordu. Babasının kelebek yakalama ağını almıştı. Babasının, ağını ödünç almasına kızmayacağından emindi.

Candi bataklıkta bir süre bir kurbağanın görünmesini bekledi. Üç saat sonra "Vrak, vrak," diye seslenmeyi akıl etti.

Anında bir kurbağa belirdi.



Candi sürünerek kurbağaya yaklaştı. Üç deneme ve iki kez çamura battıktan sonra, kelebek ağıyla kurbağayı yakalamayı başardı. Düşündüğünden çok daha kaygan ve kıpır kıpırdı.

“Ayyyyy, kurbağa mikropları. Bu iğrenç, çok iğrenç!” diye bağırdı. Öpmek için uzandı ama cesaret edemedi. “İyk, bunu yapmak istemiyorum.”

Derin bir nefes aldı, cesaretini topladı, gözlerini kapattı ve yapışkan yeşil kafaya kocaman bir öpücük kondurdu.

Bekledi.

Hiçbir şey olmadı. Dudaklarını elbisesinin koluna sildi ve biraz daha bekledi.

Yine bir şey olmadı.

“Bekliyorum kurbağacık,” dedi ve gözlerini kapatıp kurbağayı bir kez daha öptü.



Bekledi.

Yine bir şey olmadı.

“Hadi, iyi bir kurbağacık ol ve yakışıklı bir prensle dönüş,” diye rica etti Candi. “Ya da fena gözükmeyen bir prens bile olur.” Üçüncü kez öptü ve bekledi.

Hâlâ hiçbir şey yoktu.

“Çok garip. Bozuk olabilir mi acaba?” diye endişelendi. Kurbağayı serbest bırakıp başka bir tane aramaya başladı.

“Vrak, vrak,” diye seslendi. Başka bir kurbağa ortaya çıkıverdi. Öpüleceğinden tamamen habersiz bir halde sakince oturuyordu. Candi sinsice yaklaştı ve kelebek ağıyla onu yakaladı. Bu öncekinden daha bile yeşil, şişkin ve kaygandı –hiçbir şekilde dünyadaki en güzel kurbağa değildi– ama Candi denemeye karar verdi. Alnına bir öpücük kondurdu.

Hiçbir şey olmadı.

“Daha da garip. Bozuk bir kurbağa daha mı?” diye şaşırdı. “Peri masallarında çok daha kolay görünüyordu. Ayrıca da kurbağaların bu kadar yapış yapış ve kokulu olduğunu okuduğumu da hatırlamıyorum.”

Onu da serbest bıraktı ve başka bir tane yakaladı. Onu da öptü ve bekledi.

Bu sefer bir şey oldu ama Candi’nin beklediği şey değildi. Kurbağa büyük sarı bir kanaryaya dönüşmüştü.

“Cik!” dedi kanarya.

“Doğru fikir, yanlış tür,” dedi Candi. Kanarya uçup gitti.



Sonraki kurbağa büyük beyaz bir tavşana dönüştü. Burununu Candi'nin burnuna sürdü ve sonra da bataklıktan dışarı hoplayarak ormana kaçtı.

"Sanırım yaklaşıyorum," dedi Candi, sesi umut doluydu. Başka bir kurbağa yakalayarak öptü ve kurbağa bir maymuna dönüştü; tiz bir sesle çığlıklar atan ve Candi'nin saçında bit arayan (tabii ki bulamadı) bir maymuna.



Bu noktada Candi'nin dudakları çatlamıştı. Ayakları lastik botların içinde çok rahat olmasına karşın, bataklığa girip çıkmaktan ıslanmıştı ve üşüyordu. Botları o kadar rahattı ki, Candi onları her zaman giyebileceğini düşündü. Eve dönmenden önce son bir kurbağa öpmeye karar verdi.

"Buraya gel aptal, sümüklü-kokulu-şamuk-şişik-kaba-yeşil-amfibik-özürlü," diye bağırdı sinirle.

Doğal olarak hiçbir kurbağa gelmedi. "Vrak, vrak," diye bağırdı bu sefer. Bir kurbağa kucağına zıpladı. Candi, kirli, yorgun, çatlamış dudaklarını uzattı ve kurbağayı öptü.

Poff!

Candi'nin önünde nefes kesecek yakışıklılıkta bir prens duruyordu.

“Nefes kesecek kadar yakışıklısın,” dedi Candi ona.

“Biliyorum,” diye yanıtladı prens, cebinden bir ayna çıkarıp yansımasına bakarken. “Çok olağanüstüyüm, değil mi?”

“Şey, evet,” dedi Candi.

“Gördüğün en hunharca yakışıklı, dayanılmaz şekilde cazip, tepeden tırnağa büyüleyici adam değil miyim?” diye devam etti prens.

“Sanırım öyle,” dedi Candi, küçük bir kızgınlık yüzünü yaladı.

“Devam et, bundan daha iyisini yapabilirsin, bana ne kadar muhteşem olduğumu söyle,” diye teşvik etti prens, aynada dişlerine bakarken. “Mükemmel olduğumu düşündüğünü biliyorum.”

“Benim hakkımda bir şeyler öğrenmek istemiyor musun? Benim hakkımda konuşmak istemez miydin?” diye sordu Candi.

“Neden seninle ilgili konuşayım ki, kendi hakkımda konuşabilecekken?” diye sordu prens aynada saçlarını düzeltirken. Aynadaki görüntüsüne hayran olmakla o kadar meşguldu ki başka bir şey duyamıyordu.

“Bir kurbağayken senden daha çok hoşlanmıştım,” dedi Candi ama prens onu duymadı. Candi onu bakım yapmaya devam etmesi için bataklıkta bıraktı ve şatoya döndü. Üşümüş, yorgun, ıslak, hayal kırıklığı içinde ve olağanüstü cesareti kırılmış bir halde koca bulmanın yolları listesinin üçüncü maddesini okudu.

“Zehirli bir elma yiyin, derin bir uykuya dalın ve yakışıklı bir prensin sizi uyandırmak için öpmesini bekleyin,” diye okudu Candi. Yorgunluktan tükenmiş halde, kirli elbiseleri ve lastik botları hala üzerindeyken uyuyakaldı. Dudakları bütün o öptüğü kurbağalar yüzünden hâlâ çatlıktı ve elleri kurbağa sümüşüyle kaplıydı.





IV. HASTALANMA

Candi ertesi sabah leş gibi kirli kokarak uyandı. Uzun bir banyo yaptı ve bütün gücüyle iyi bir prens bulmayı diledi. Artık iyi biri olduğu sürece yakışıklı olup olmamasıyla ilgilenmiyordu bile. Belki de kendisinin hayatta olduğunu fark etmişti. Candi koca bulmanın yolları listesindeki üç numaralı maddeyi yeniden okudu. Sonuçlarını düşününce, zehir iyi bir fikir gibi gelmedi. Zehir insanları öldürürdü ya da en azından çok, çok hasta ederdi.

“Çok, çok hasta olmak istemem,” dedi Candi. “Belki zehirden başka bir şeyle kendimi azıcık hasta edebilirim ve bir prens bulmaya yeter mi bakarım.” Babasının gizli Cadılar Bayramı şekerleri zulasını bulana dek şatodaki dolapları araştırdı. Babası çok fazla şeker yemenin onu hasta edeceği konusunda uyarmıştı ama bu tam da Candi’nin istediği şeydi.

Çantada bulduğu her şeyi yedi; çikolatalar, patates cipsleri, karameller, akideler, jelibonlar, sakızlar, vıcık vıcık, harika şekerler. Her şeyi.

Anında kendini kötü hissetmeye başladı.

Hatta, çok kısa bir süre içinde kendini berbat hissetmeye başlamıştı.

“Ahhhhh!” diye inledi. “Prens mi görünecek yoksa?”

Daha da kısa bir süre sonra, kendini aşırı hasta hissediyordu.

“Ahhhhh!” diye inledi yeniden. İki büküm oldu sonra bayıldı.

Candi gözünü açtığında kendi yatağında yatıyordu ve eh, işte idare eder yakışıklılıkta bir adam ona doğru eğilmişti. Sen, beni kurtarmaya gelen, eh, idare eder yakışıklılıktaki prensim misin?” Candi bu soruyu sorarken doğrulup, adamın dudaklarına kocaman, ıslak bir öpücük kondurdu.

“Ben doktorum,” dedi adam şaşkın bir halde.

“Oooo! Kocam bir prens ve bir doktor!” diye haykırdı Candi.

“Anlamıyorsun,” dedi doktor. “Seni iyileştirmek için geldim. Öğleden beri hasta yatıyorsun.”

“Benim eh, idare eder yakışıklılıktaki prensim olmadığından emin misin?” diye sordu Candi.

“İdare eder yakışıklılıkta olduğumu biliyorum ama bir prens olmadığımdan eminim,” dedi doktor.

“Bu iş hiç de benim düşündüğüm şekilde yürümüyor,” dedi Candi çok yavaş bir sesle. Doktor onun elini okşadı.

“İyileşeceksin. Sadece kısa bir süre karnın ağrıyacak. Ne yiyordun böyle?”



“Bulabildiğim bütün Cadılar Bayramı şekerlerini.”

“Bunun seni hasta edeceğini bilmen gerekiyordu,” dedi doktor.

“Ama hasta olmak ve derin bir uykuya dalmak istemiş-tim.”

“Ooo,” dedi doktor kurnazca, “bir koca bulmaya çalışıyor-dun, değil mi?”

“Evet,” diye yanıt verdi Candi.

“Sana bir öğüt vereyim,” dedi doktor. “Hastalanıp üstüne kustun diye bir erkek prensin olmaz”

“Öyle mi?” diye yanıt verdi Candi, sonra da doktorun üze-rine kustu.

Doktor aceleyle gitti.

Candi yalnız kalmıştı, yalnızdı ve inanılmaz derecede ha-yal kırıklığına uğramıştı!

“Böğğ!” diye bağırdı. “Hayal kırıklığında yeni bir düzeye ulaştım! Bütün önceki hayal kırıklıklarım, bu yeni, inanılmaz yüksek düzeydeki hayal kırıklığımın sadece bir provasıymış!”

Candi bir matematik kitabı kaptı ve sakinleşip rahatlaya-na dek birkaç saat boyunca matematik problemlerini çözdü.

Sonra listeyi kaparak bir koca bulmanın son yöntemini okudu.

“Bir iyilik perisi bulun.” Bu –hepsi sefilce başarısız olan-diğer önerilerden daha iyi görünüyordu ama bir iyilik perisi bulmaya nerden başlanırdı ki?

V. SİHİR ARAYIŞI



Candi odasını adımlıyordu. “Bir iyilik perisini nasıl bulurum?” Kendi kendine tekrarlayıp duruyordu.

Candi iyilik meleğinin büyülü bir yaratık olduğunu biliyordu. Büyü yapabildiğini bildiği tek kişi annesini turşuya dönüştüren büyücüydü. Candi kesinlikle büyücüye sevgi dolu hisler beslemiyordu ama başka kime başvuracağını da bilemedi. Büyüye ihtiyacı vardı ve hemen ihtiyacı vardı. Bu yüzden büyücüyü bulmak üzere yola koyuldu.

Büyücüyü bulmak hiç zor değildi.

Bakın, büyücü için zor zamanlardı. Bir zamanlar çok başarılıydı. Sihir ve matematik marifetlerini göstererek bir turneye çıkmış, bütün, krallığı gezmişti.

Konu sayılar ve hesaplamalar olunca, yaşayan her canlıdan daha hızlı, bir dahi olarak tanınırdı. Ama sonra kralla oynadığı, büyücünün saatini (başka şeylerle birlikte) kaybettiği uğursuz poker oyunu gelmişti.

Ve saatsiz bir büyücü ne işe yarar?

Fazla bir şeye yaramaz.

Büyücü artık saatin kaç olduğunu bilmiyordu, bu yüzden de uyuyakalmaya ve sihirlerini sergilemek üzere yapacağı gösterileri kaçırmaya başladı. İnsanlar çabucak yüz çevirdi. “Eğer saati bile bilmiyorsa, sayılarla ilgili ne bilir ki?” diyorlardı.

Büyücü o kadar fakirleşti ki, sihirlerinin reklamını yapmak için sokaklara afişlerini asmak zorunda kaldı. Candi işte bu afişlerden birini görmüştü ve afiş onu doğrudan büyücünün evine götürdü.

Candi kapıyı çaldı. Yanıt yoktu. İkinci kez çaldı, sonra üçüncü kez.

“Defol! Hiçbir şey almıyorum,” dedi huysuz bir ses içeriden.

“Ama ben bir şey satmıyorum,” dedi Candi. Kapı açıldı, sadece birazcık.

“Satmıyor musun?” diye sordu ses, huysuzluğu azalmıştı.

“Hayır,” dedi Candi. “Büyü satın almak için buradayım, yani eğer büyücü sensen.” Kapı ardına kadar savrulurak açıldı ve suratında pis bir sırıtma olan ufak tefek bir adam Candi’yi evin içine çekti.

“Gerçekten mi? Büyü mü satın alacaksın? Dalga geçmiyorsun, değil mi?” diye sordu büyücü, sabırsızca zıplıyordu. Candi onun kesin olarak garip olduğunu düşünmeye başlamıştı.







“Büyücü sen misin?” diye sordu.

“Tabii ki, tabii ki! Büyücü, o benim!” diye haykırdı, neşe içinde fırl fırl dönüyordu.

“Nasıl bir büyü istiyorsun? Şöyle şık bir şey?”

Candi’nin güzel kıyafetlerini fark etmişti. “Bütün o havalı kıyafetlerle zengin görünüyorsun, gerçi niye lastik bot giydiğini anlamadım ya. Her neyse, her neyse! Eğer lastik botlar giyiyor ve büyü istiyorsan, benim için biçilmiş kaftansın!”

Candi’nin artık hiç şüphesi kalmamıştı, büyücü gerçekten tuhaftı. Evet, bundan emindi.

Büyücü Candi’nin elini yakaladı ve kocaman, ıslak bir öpücük kondurdu sonra kendi elini öptü. “Yeeee! Biri büyülerimi istiyor!” diye haykırarak dans ederek odayı dolaştı. Birden sakinleşip kibarlaştı. “Terbiyemi bozmayayım. Ben Çatlak, Mükemmel Büyücü Wally’yim. Senin adın ne, hayatım?”

“Prenses Candi,” diye yanıt verdi Candi, Wally’nin en sonunda sakinleşmesi üzerine rahatlayarak.

“Anlamadım?” diye sordu Wally. Suratı bembeyaz olmuş, kocaman sırtışı da kaybolmuştu. “Prenses Candi mi dedin?”

“Evet,” dedi Candi. Wally’nin suratı şimdi mora dönmüştü.

“Kralın kızı Prenses Candi mi?”

“Evet, o benim.”

“Defol!” diye bağırdı Wally.

Candi çok şaşırmıştı. “Neden?” diye sormayı başardı sonunda.

“Defol!” diye bağırdı Wally yeniden. “Ailen benden yeterince şey çaldı!”

“Ama senin büyülerine ihtiyacım var.”

“Sümük içip çapak yemeyi tercih ederim,” dedi Wally.

“Bana yardım etme ihtimalin hiç mi yok?” diye sordu Candi.

“Görebildiğim kadarıyla yok. Hayır!” diye bağırdı Wally, Candi’yi kapıya doğru itekleyerek.

Candi düşündü, düşündü, yapabildiği kadar hızla biraz daha düşündü, Wally’nin ona yardım etmesi için bir yol bulmaya mecburdu. Tam kapı dışarı atılırken, aklına bir şey geldi.

“Bekle,” diye bağırdı, Wally’nin koluna yapışarak. “Ya sana bir oyun önerirsem, bir yarışma?”

Wally her şeye rağmen ilgilenmişti.

“Nasıl bir yarışmaymış bu?” diye sordu.

“Matematik yarışması,” dedi Candi.

Wally güldü, güldü, biraz daha güldü, ta ki gülmekten ayakta duramaz hale gelene dek. O kadar çok gülüyordu ki gözünden yaşlar geliyordu.

“Matematik konusunda bana meydan mı okuyorsun?” diyebildi en sonunda ağzından tükürükler saçarak, sonra üç dakika daha güldü.

“Evet,” dedi Candi sakince.

“Zamanımı boşa harcama,” dedi Wally.

“Çok ciddiylim,” dedi Candi.

Wally onu süzdü.

“Ve kazanırsan,” diye başladı Wally ama yine kahkalara boğuldu. Candi, Wally soğukkanlılığını yeniden kazanana dek üç dakika daha beklemek zorunda kaldı. “Ve eğer sen kazanırsan,” diye yineledi kıs kıs gülerek, “ne istiyorsun?”

“Bir iyilik perim olsun istiyorum,” dedi Candi.

“Oldukça kolay,” diye kabul etti Wally.

Candi'nin aklına başka bir fikir geldi. Eğer gerçek bir insan değil de, bir çizgi karakter olsaydı kafasının üzerinde bir ampul belirirdi.

"... ve, annemin bir insana dönüşmesini istiyorum," dedi.

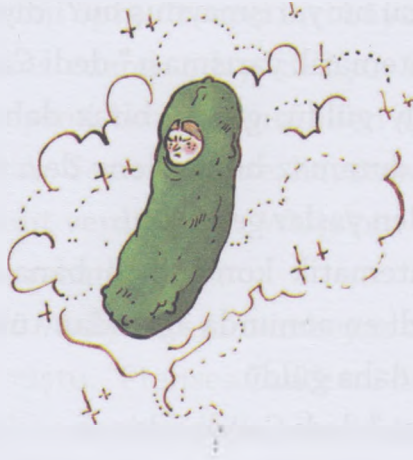
"Sanırım, babanın da artık bir şapşal olmasını istemezsin," dedi Wally içini çekerek.

"O, şapşal mı?"

"Bu saçma bir şekilde kolay olacak."

"Sen kazanırsan ne istiyorsun?" diye sordu Candi.

"Wally yanıt vermeden önce uzun bir süre düşündü. "Fıstık, seni bir turşuya dönüştürmek istiyorum."



VI. YARIŞMA

Bir turşu olma fikri Candi'yi fazla cezbetmemiştir. Hatta berbat bir fikir olduğunu düşünüyordu. Annesi bir turşuydu ve hayatı felaket derecede sıkıcı görünüyordu. Bunların yanında, yeşil Candi'ye hiç yakışmazdı. "Sadece lastik botlarımı vermeme ne dersin?"

"Hayır. Seni bir turşuya dönüştürmek istiyorum," dedi Wally.

"Hımm, bu problemi daha da büyütüyor," dedi Candi. "Ama, tamamdır." Başka ne seçeneği vardı ki?

Wally sevinçle ellerini ovuşturdu. "Hadi, başlayalım."

Wally ve Candi birinden biri yenilene kadar birbirine matematik soruları sormaya karar verdiler. Sorunun yanıtını ilk bilemeyen kaybedecekti.

“49’un karekökü kaçtır?” diye sordu Candi.

“Çok kolay,” dedi Wally pişmiş kelle gibi sırtarak. “Yedi. 81’in karekökü kaçtır?”

“Dokuz.” Candi gülümsedi.

Wally Candi’nin yanıtı gerçekten de bilmesine şaşırmış görünüyordu.

“196’nın karekökü kaçtır?” diye sordu Candi.

Wally yanıt vermeden önce birkaç saniye düşünmek zorunda kaldı.

“On dört. Peki, 205’in karekökü kaçtır?” diye sordu sinsice.

“Beni kandırmaya çalışıyorsun. 205’in karekökü yoktur ki,” dedi Candi.

Wally, Candi’nin matematik becerisinden o kadar etkilendi ki, endişelenmeye başladı. Bu mümkün müydü? Gerçekten bir matematik yarışmasını kaybedebilir miydi? Bu düşünce şimdiye kadar hiç aklına gelmemiştir.

“Kareköklerden bıktım,” dedi Candi. “Başka bir şey deneyelim. Eğer on tane elmam varsa ve üçü hariç hepsini dağıtırsam, geriye kaç elmam kalır?”

“Yedi,” dedi Wally hiç düşünmeden. Kaybetme düşüncesi, bunun aşırı şekilde iğrenç ve sonuçta tiksindirici olacağı düşüncesi bütün benliğini sarmıştı.

“Efendim?” dedi Candi.

“Yedi,” diye tekrar etti Wally ve hatasını fark etti. “Üç demek istedim! Üç dedim!”

“Yedi dedin! İki kez,” diye bağırdı Candi övünç dolu bir sesle, Wally somurturken. “Hata yaptın. Hata yaptın! Ve hata yaptığını biliyorsun,” diye zevkle tekrarladı Candi, bu da Wally’nin daha da çok somurtmasına neden oldu. “Şimdi sihir yap bakalım!”

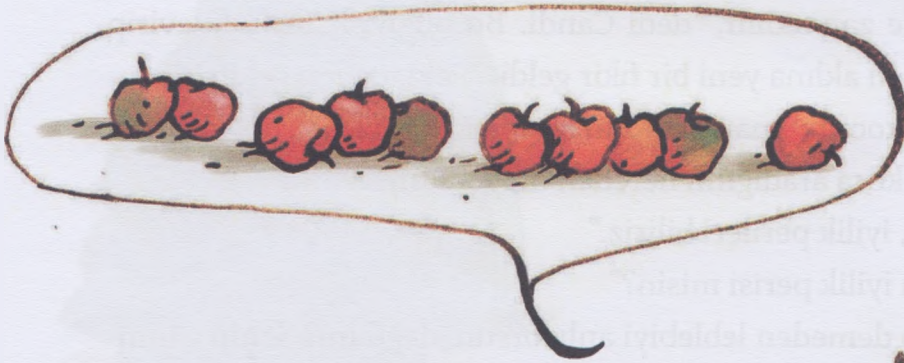
“Sana yeni lastik botlar versem ve berabere kaldık desek olmaz mı?” diye geveledi Wally.

“Hayır.”

“En iyi ikincilik?”

“Bir iyilik perisi istiyorum. Annemin bir turşu olmamasını istiyorum. Babamın bir şapşal olmamasını istiyorum ve üçünü de hemen şimdi istiyorum!”

“İyi, tamam,” dedi Wally, hala surat asıyordu.



VII. İYİLİK

PERİSİ

Candi, bir anda kendini şatodaki odasında buldu. “Çok iyi ve kusursuz,” dedi “ama iyilik perim nerede?”

Birdenbire, buruşuk yaşlı bir kadın odada, Candi’nin yanı başında yoktan beliriverdi.

“Sen nereden çıktın?” diye bağırdı Candi.

“Hiçbir yerden,” dedi buruşuk yaşlı kadın.

“Öyle zannedilir,” dedi Candi. Bu bilgiyi kafasında evirip çevirirken aklına yeni bir fikir geldi. “Peki, neden geldin?”

“Bir koca bulmana yardım etmek için.”

“Bir koca aradığımı nereden biliyorsun?”

“Biz, iyilik perileri biliriz.”

“Sen iyilik perisi misin?”

“Leb demeden leblebiyi anlıyorsun, değil mi? Senin yanında Cinderella fıstığı bir beyin cerrahı gibi kalır.”



“Hangisi Cinderella’ydı?” diye sordu Candi.

“Kitabı oku,” diye yanıtladı iyilik perisi, gözlerini devirerek yere atılmış peri masalları kitabını işaret etti. “Hadi işe koyulalım. Ben meşgul bir kadıyım. Prensini nasıl istersin? Uzun boylu? Esmer? Yakışıklı? Görünür yara izleri olmasın mı?”



“Yani, benim için hemen, öylece ısmarlayabiliyor musun? Şimdi, tam burada?”

“Tabii ki yapabiliyorum. Sadece ne istediğini söyle ve çabuk ol.”

“Şey,” dedi Candi, “o zaman, kusursuz bir prens yap.”

“Kusursuz,” diye kendi kendine tekrar etti iyilik perisi. “Baskı yok, baskı yok, sadece mükemmellik.”

Pofff!

Candi’nin önünde duran prens, yani, kusursuzdu. Yakışıklıydı ama yapay görünecek kadar değil. Uzun boyluydu ama Candi’nin tepesinden bakacak kadar değil. Kusursuz dişleri vardı ama protez gibi görünecek kadar değil. Hafifçe çilek, yavru köpek ve ılık yaz günleri gibi kokuyordu. Candi’ye bir bakmasıyla önünde dizlerinin üstüne çökmesi bir oldu.



“Sevgilim!” diye bağırdı Candi’nin elini yakalayıp öperken. “Prensesim, benim güzel prensesim. Seni seviyorum ve sana tapıyorum.” Candi’nin öteki elini de yakaladı ve öptü. “Bundan sonra birlikte geçireceğimiz kusursuz hayatımızda, mutluluğumuz o kadar kusursuz olacak ki.”

İyilik perisi, prensi incelerken gülümsedi.

“Sanırım işim bitti,” dedi.

“Hakkında her şeyi bilmek istiyorum,” dedi kusursuz prens. “En sevdiğin rengi, çayına kaç şeker attığını ve kusursuz küçük bileğindeki kusursuz minik çillerin nasıl olduğunu.”

Candi rahatlamıştı. “Sana şatoyu gezdireyim,” dedi prense. “Konuşabiliriz. Ailemle tanışırsın ve sana matematik kitaplarımı gösteririm. Belki daha sonra birlikte matematik problemleri bile çözeriz.”

“Saçmalama,” diye bağırdı prens, Candi’ye övgüler ve öpücükler yağdırmaya devam ederken. “Matematikle işim olmaz. Benim olayım her gün her an seni delice mutlu etmek.”

Küçük bir hoşnutsuzluk dalgası Candi’nin yüzünü yaladı. “Matematiği sevmiyor musun?”

“Matematik sıkıcıdır,” dedi prens. “Bir daha asla sıkıcı bir şey yapmak istemiyorum. Ben sadece bütün gün seni sevmek ve sana tapmak istiyorum.”

“Hmm, iyilik perisi?” diye seslendi Candi. “Bekle!”



“Problem ne?” diye terslendi iyilik perisi.

“Kusursuz prensin bütün yapacağı bu mu?”

Kusursuz prens duygularının incindiğini gösterecek kadar uzun bir süre sustu. “Hem bir ejderha hem bir devi doğradım. Büyü yapılmış bir prensesi öperek hayata döndürdüm ve bütün bir yazı kurbağa olarak geçirdim,” dedi ve Candi’nin ellerini öpmeye devam etti.

“Kusursuz bir adam istedin, ben de sana kusursuz bir adam verdim! Ona bir bak, ayaklarına kapanıyor. Daha fazla ne isteyebilirsin?” diye yırtındı iyilik perisi.

“Biraz sıkıcı,” dedi Candi yavaş bir sesle.

İyilik perisi duyduğuna inanamamıştı. “Ayaklarına kapanan kusursuz bir adam mı sıkıcı?”

“Matematik problemlerinden hoşlanmıyor,” dedi Candi. “Ayrıca hani romantizm ve aşk?”

“Bütün bu saçmalıklara niye ihtiyacın olsun ki?”

“Çünkü eğlenceli,” dedi Candi. Son zamanlarda başına gelenleri ve bütün o yaşadıklarından öğrendiklerini düşündü. O kadar uzun süre düşündü ki, iyilik perisi kendini oyalamak için duvarda gölge oyunları yapmaya başladı. Bu arada prens Candi’nin ellerini öpüyor ve “kusursuz kadın”, “sonsuz dek mutluluk” ve başka saçma sapan şeyler üzerine konuşmaya devam ediyordu.

En sonunda Candi bir karara vardı. “Normal şartlar altında, kendi kocamı kendim bulmak istiyorum,” dedi. “Büyü istemiyorum. Prensime benim aramdaki her türlü ‘sihir’i ancak ikimiz yaratabiliriz, başkaları değil.” Candi, kararından memnun şekilde alt kata kaçtı.

İyilik perisi küçük bir duman bulutunda, kusursuz prensle birlikte gözden kayboldu.

(AMA TAM OLARAK DEĞİL)

VIII. NEREDEYSE

SON

Candi merdivenlerin sonuna geldiğinde annesi ve babasının mutlulukla kucaklaştığını gördü. En azından Candi onun annesi olduğunu varsaydı, onu şimdiye kadar sadece kavanozdaki turşu olarak görmüştü.

“Candi!” diye bağırdı kral kızını gördüğünde. “Benim sevgili Candim! İnanılmaz. Bu bir sihir. Gel ve annenle tanış!” Candi, kralın elinde bir kitap olduğunu fark etti –içinde sadece resimler değil, sözcükler olan bir kitap– ve babası bu kez onu gerçek ismiyle çağırmıştı. Candi anne babasına sarıldı.



IX. SON

TABİİ Kİ!

Candi ve annesi birbirini tanımaya ve sevmeye başladılar. Annesi, artık bir turşu olmadığı için çok daha ilginç bir insandı.

Kral şapşallığı bırakmış, Candi ile anlamlı ve derinliği olan konuşmalar yapmaya başlamıştı. Birlikte kitap okuyorlardı ve kral matematik problemlerinde gittikçe daha başarılı oluyordu.

Wally, Candi ona zamanı mükemmel şekilde gösteren bir saat hediye ettiğinden beri, yeniden başarılı bir sihirbaz ve matematikçi olmuştu. Candi saatin Wally'nin yıllar önce kaybettiği saat olduğunu bilmiyordu ama matematik yarışmasını kaybettikten sonra şık, altın bir saatin ona iyi geleceğini düşünmüştü. Ki geldi, doğal olarak.

Peki ya Candi'nin prens arayışı? Şey, Candi ve onun şimdi zeki babası ve turşu olmayan annesi hep birlikte Candi'nin evlenmek için çok küçük olduğuna karar verdiler, böylece Candi bir matematik bursu alıp üniversiteye gitti. Orada, her gün yeni şeyler öğrenerek ve birbirinden farklı, harika ve ilginç insanla tanışarak mükemmel zamanlar geçirdi.

Bir gün, arkadaşı Prens Jack'le (o da matematik okuyordu ve aynı zamanda, bir kaşığı burnunun üzerinde dengede tutmak gibi ender görülen bir yeteneği vardı) konuşurken garip bir hisse kapıldı.

"Aman Tanrım," dedi. "Kendimi çok garip hissediyorum, son derece garip. İçimden bir sıcaklık ve konuşma isteği yükseliyor."

"Ağzın da kuruyor mu?" diye sordu Jack.

"Evet," diye yanıt verdi Candi, "ve ellerim karıncalanıyor ve dizlerim titriyor ve ..."

"... karnında kelebekler uçuşuyor ve sincaplar dirseklerini kemiriyor," diye tamamladı Jack.

"Evet."

"Benim de öyle."

Candi ve Jack birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Tutkuyla, çılgınca, çok âşık olduklarını anlamaları uzun sürmedi (şey, en fazla bir ya da iki saattir, her neyse). Bir yıl sonra evlendiler. Herkes, becerebildiği kadar uzun süre mutlu yaşadı. Ama siz, en sonunda her şeyin yoluna gireceğini biliyordunuz, değil mi?



SON

YAZAR HAKKINDA

SHERI RADFORD iki turizm dergisinin editörüdür ve günlerini virgüllerle güreşerek, sıfatları terbiye ederek, zarfları yasaklayarak geçirir. Pek çok saçma, ödüllü çocuk kitabının yazarı olarak akşamlarını oynayarak, hayal kurarak ve yaratarak geçirir. Sheri, Vancouver'de, dağınık kocası ve ondan daha da dağınık iki kedisiyle yaşıyor.

ÇİZER HAKKINDA

QIN LENG Toronto, Kanada'da yaşayan bir tasarımcı ve çizgi film çizeridir. Çizgi kısa filmleriyle ve çalışmalarıyla pek çok ödül almıştır ve Montreal'deki Kanada Ulusal Film Kurulu'nda, CORE dijital filmlerinde ve Toronto'daki Yowza Animation'da çalışmıştır.

